

Lilac

SOJOGEUM เขียน

bluebell แปล

XOXO วาด

열혈
Fever 3
ฟีเวอร์

열혈 Fever 3 피워อร์

SOJOGUEUM

세연

bluebell

벨

Lilac

115014 도서가 판매됩니다

คำนำสำนักพิมพ์

เรื่องราวของความรักต้องสาปได้ดำเนินมาถึงจุดสำคัญที่สุดแล้ว มยองฮา และลูกในท้องหายไปในกองเพลิงโดยไม่มีใครได้ล่วงรู้ว่าเป็นตายร้ายดีอย่างไร กิลชเวผู้เป็นเหมือนน้องชายคนสนิทของมยองฮาก็หายไปพร้อมกัน ชาฮวอนที่ขึ้นเป็นองค์ราชาต้องแบกรับทั้งความเศร้าโศกในรักและความกดดันทางการเมือง กระทั่งเขากลายเป็นคนที่โหดร้ายยิ่งกว่ายามต้องอาถรรพ์ไปเสียแล้ว

สุดท้ายอาถรรพ์ที่ทรงพลังที่สุดอาจไม่ใช่คุณไสย แต่เป็นความรัก ความแค้น และความโลภของมนุษย์เราเอง

เช่นนี้ทุกอาถรรพ์ในเรื่องราวของมยองฮาและชาฮวอนจะคลี่คลายลงอย่างไร มยองฮาจะโง่ความตายมาได้หรือไม่ ลูกในท้องจะเป็นเช่นไร และชาฮวอนจะอดทนกับความทุกข์แสนสาหัสไปได้อีกนานแค่ไหน มาติดตามความรักอันบริสุทธิ์ที่จำต้องแปดเปื้อนต่อได้ในหนังสือเล่มนี้

ด้วยรัก

Lilac

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Attempted Rape (การพยายามข่มขืน)
- Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
 - Mpreg (ผู้ชายท้องได้)
 - Self-Harm (การทำร้ายตัวเอง)
 - Torture (การทรมาน)
 - Violence (ความรุนแรง)

ก่อนเกิดเหตุเพลิงไหม้หลายชั่วยาม มยองฮาและกิลชเวถูกขังไว้ในห้องเพื่อไม่ให้เพ่นพ่านออกไปไหนตามอำเภอใจนอกจากสุซา คังจินซา ยอมย้ายที่คุมขังตามคำขอของของฮาแบบขอไปที และไม่อนุญาตให้เด็กน้อยพบหน้ามยองฮาอีก พวกเขาจึงได้แต่ขลุ่ยตัวกันอยู่ในห้องรับรองแขก

ในระหว่างนั้นมยองฮาใช้ชั้นสูง พร่ำเพื่อเรื่องไร้สาระจนลืมวันเวลาไปเสียสนิท ในขณะที่กิลชเวกำลังขวัญหนีดีฝ่อ ด้วยกลัวว่ามยองฮาจะต้องตายเป็นแน่

โชคยังดีที่ไม่ต้องกลายเป็นศพถูกแบกใส่เกวียนออกไปในสภาพร่างไร้วิญญาณ เพราะในที่สุดมยองฮาก็ใช้ดลลงและพื้นตัวพอจะเคลื่อนไหวได้บ้างแล้ว มยองฮาที่เอาแต่ดื่มน้ำนุ่งจี้ด้วยใบหน้าไร้สีเลือดเอ่ยกระซิบกับกิลชเวแผ่วเบา

“กิลชเว ยังจำคำขอที่ข้าบอกเจ้าก่อนหน้านี้ได้หรือไม่”

คำขอร้องที่ว่า คือสิ่งที่มยองฮาแอบกระซิบบอกโดยไม่ให้ใครรู้เมื่อตอนกิลชเวแบกเขาขึ้นหลังเพื่อย้ายออกจากโรงเก็บของ เด็กหนุ่มแสวงหาเป็นไม่ได้ยิน สะบัดใบหน้าไปอีกทางแล้วนั่งหันหลังให้

“เจ้าได้ยิน แล้วเจ้าก็ทำได้ด้วย”

“ไม่รู้ละ ถ้าพี่ชายตาย สัญญาก็ถือเป็นโมฆะ”

ภาพของกิลชเวที่ได้ตอบด้วยความน้อยอกน้อยใจ ทำให้เด็กหนุ่ม

ดูสมอายุขึ้นมาเป็นครั้งแรก

“น้องพี่ พี่ก็ปกป้องเองสิ!”

กิลชเวตะโกนเสียงเจือส่ออื่น เขาเกลียดมยองฮาที่เอาแต่พูดจาไร้สาระ และขอร้องอะไรชวนลำบากใจ ไม่ชอบเลยจริงๆ

“ข้าบอกตอนไหนจะให้ดูแลแต่น้องชายข้า ข้าบอกว่าหากเกิดอะไรขึ้น ให้พาของฮาหนีไปพร้อมกันก่อน ส่วนข้าเอาไว้ที่หลังต่างหากเล่า”

“ก็นั่นละ!”

“ไม่ใช่ๆ ข้าเองก็จะหนีเหมือนกัน ข้าก็จะเอาชีวิตรอดให้ได้”

มยองฮาต็ม่น้ำรู้งจึจนหมดถั่วยราวกับจะแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่น ผ่านการกระทำ ครั้นท่าแบบนั้นกิลชเวถึงคลายความกังวลและต็มจนหมดถั่วยบ้าง

เมื่อถึงเวลาจะมีคนจากภายนอกส่งสัญญาณให้เอาสารบัทที่กินแล้วออกไป พร้อมเปิดประตูให้เพียงช่วงเวลาสั้นๆ พวกเขาทั้งสองที่ถูกขังไว้อย่างแน่นหนากำลังคิดหาทางหนี แต่จะหนีอย่างไรละ แน่แน่นอนว่าช่วงกลางคืนเป็นเวลาทอง แต่สิ่งที่เป็นห่วงที่สุดคือของฮา

ถึงแม้กิลชเวจะบอกว่าเตี่ยวของฮาก็หาทางเอาตัวรอดได้เอง ให้เป็นห่วงชีวิตของพวกเขาจะดีกว่า มยองฮาก็ยังกระวนกระวายไม่เลิก แม้ไม่ว่าจะมองอย่างไรที่พักของคังจินซาก็สงบสุขดี แต่มยองฮากลับรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดีอย่างรุนแรง

“เอาสารบัทออกมา”

“เอ๋ วันนี้เหมือนจะเป็นอีกคนนะ”

กิลชเวที่กำลังซ่อนถั่วยว่างให้เรียบร้อยโคลงศีรษะกับเสียงไม้คุ่นเคยจากด้านนอก มยองฮาคิดว่าเสียงนั้นฟังดูคุ่นหุอย่างประหลาด มันใจว่าต้องเคยได้ยินมาก่อนอย่างแน่นอน

“โอ้ รอประเดี๋ยวก่อน ข้าจะปลดกฏเงาให้”

น้ำเสียงนั้นกลัวหัวเราะคล้ายกับมีแผนลับชั่วร้ายแอบแฝง

ประตูแง้มเปิดออกเผยให้เห็นผู้มาเยือน เป็นคิมอีซานนั่นเอง!

“เจ้ายักษ์หลีกไป ส่วนเจ้าออกมากับข้า”

มยองฮารังเงี้ยวใบหน้าที่กำลังยิ้มกะลิมกะเหลี่ยมาทางตนจนแทบทนไม่ไหว ถ้าอยู่ตัวคนเดียวจะเจออะไรเขาก็ไม่หวั่นหรอก แต่ยามนี้ต้องทำตัวว่าง่ายไว้ก่อน เพื่อปกป้องกิลชเวที่เข้ามาพัวพันกับเรื่องนี้โดยไม่คาดคิด

“ไม่เอานะพี่ชาย อย่าไปเลย สายตาเขามันแปลกๆ”

กิลชเวเข้าไปกระซิบใกล้ๆ มยองฮาด้วยเสียงทู่ใหญ่ที่แผ่วเบาจนคล้ายจะเอ่ยพึมพำมากกว่าการกระซิบกระซาบ หากไม่นับเรื่องที่คิมอีซานยังได้ยินก็ถือว่าเป็นเสียงที่ช่วยมยองฮาได้มากทีเดียว

“กล้าสประมาทชนชั้นสูงรี”

คิมอีซานไม่ได้โกรธสักเท่าไร แต่ตั้งใจเพิ่มระดับเสียงเพื่อบีบให้มยองฮาต้องออกมา

เด็กหนุ่มกัตรีมฝีปากแน่นพลางลูบไล้กิลชเวเบาๆ มันเป็นสัมผัสที่มีความหมายว่าจะไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น ทว่ากระทั่งตัวมยองฮาเองกลับยังไม่มั่นใจว่าจะเป็นเช่นนั้นจริง ๆ

“ไม่มีอะไรหรอกน่า ข้าเห็นว่าเขาเป็นสายเลือดของท่านคังจินซา จึงอยากจะทำความรู้จักสักหน่อยเท่านั้นเอง”

ทั้งที่เห็นได้ชัดว่าคันทันคันทากันมาก่อน ยิ่งรู้เรื่องขึ้นมาพูดเช่นนั้นจึงยิ่งน่าสงสัย มยองฮากวาดตามองรอบกายแหวหนึ่ง กลับพบว่าไม่มีสิ่งใดพอจะซุกซ่อนในแขนเสื้อไว้ใช้ป้องกันตัวได้เลย

“เหตุใดถึงได้ชักชวนัก หิม?”

คิมอีซานมีนิสัยไม่ชอบรออะไรนาน ๆ ครั้นได้ยินอีกฝ่ายเอ่ยเร่งมยองฮาจึงต้องออกไปทั้งมือเปล่าอย่างเสียไม่ได้

คนนำทางยิ้มกริ่มอย่างมีเลศนัยขณะพามยองฮาไปยังศาลาลับตาคน เขาอยากจะทำลัทธิสัมผัสที่ยังค้างคาจากเมื่อคราวแรกที่พบกัน ไม่นึกเลยว่าโอกาสเช่นนี้จะมาถึงอีกครั้ง คิมอีซานส่งเสียงกระแอมกระไอทั้งที่กำลังปลุกปั่นส่วนลับซึ่งมีขนาดไม่ใหญ่สักเท่าใด จงใจแสร้งทำตัวประหนึ่งบัณฑิตทั้งที่พฤติกรรมน่ารังเกียจไม่มีใครเกิน

มยองฮาพอจะตระหนักได้ถึงสถานการณ์คร่าว ๆ ตั้งแต่ที่อีกฝ่ายพาเขามายังสถานที่มืดและเงียบเช่นนี้แล้ว โชคดีที่หลังจากใช้ลด สภาพร่างกาย

ก็ดูเหมือนจะดีขึ้นได้จังหวะเหมาะเจาะพอดี เช่นนี้ น่าจะพอชัดเจนขึ้นได้บ้าง หากโชคเข้าข้างอาจสบโอกาสหนีไปด้วยเลยก็ได้ ถึงแม้จะหนีได้ไม่นาน แต่อย่างน้อยขอแค่ไปถึงที่ที่กลืนเวอยู่ก็พอ

หรือไม่ก็...มยองฮาจินตนาการภาพตบตบวิ่งไปยังที่ที่กลืนเวอยู่และพาเด็กหนุ่มออกมา จากนั้นค่อยข้ามกำแพง วิ่งไปตามตรอกซอกซอยเพื่อกลับไปยังตำหนักองค์ชาย ในมโนภาพนั้น ฝีเท้าของมยองฮาแผ่วเบาทั้งยังรวดเร็วราวกับติดปีกไว้บนหลัง

ทว่า...มยองฮาส่ายหน้า เขายังรู้สึกขาดทุกครั้งที่คิดขึ้นมาว่าตนเองเป็นตัวอาถรรพ์ ไม่ควรแม้แต่จะฝันว่าได้กลับไปเสียด้วยซ้ำ

คิมอีซานมีรสนิยมการร่วมเพศแปลกประหลาด นั่นคือการบังคับขืนใจในที่แจ้ง ถือเป็นการกระทำที่ชั่วช้าสามัญโดยแท้ คนน่ารังเกียจผู้นี้พยักพยิตไปทางพงหญ้าหลังศาลาเจียบส่งัด

“นอนลงเสีย”

“ขอรับ?”

มยองฮาย้อนถาม แสร้งทำเป็นไม่เข้าใจ ทั้งที่ความจริงกำลังตื่นตระหนกอยู่

“ก็บอกให้นอนลงไงเล่า ฮีๆ เสื้อผ้าเดี๋ยวข้าถอดให้เอง เจ้าไม่ต้องถอดหรอก...”

“หมายความว่าอย่างไรขอรับ ได้เท่า”

“ต้องให้ข้าพูดอีกกี่ครั้งกัน”

ความอดทนของเขาสั้นพอๆ กับแก่นกายอันกระจิริด คิมอีซานแสดงท่าทางรำคาญก่อนจะดึงรั้งข้อมือมยองฮา ต่อให้ชัดเจนสักเพียงใด ไหนเลยจะสู้แรงคนกินอิ่มนอนอุ่นมาตลอดอย่างอีกฝ่ายได้

มยองฮาถูกจับให้นอนลงบนพื้นหญ้า ทันทีที่หลังสัมผัสพื้น ร่างผอมบางพลันลุกพรวดพยายามหนี คิมอีซานจึงลากข้อเท้าเด็กหนุ่มกลับมาทำอีกข้างซึ่งเป็นอิสระถีบเข้าที่ไหล่ ทำให้คิมอีซานก่นดำ “ไอ้คนไร้มารยาท!” ออกมา ทว่าแท้จริงแล้วกำลังน้ำลายสอด้วยความเร้าอารมณ์ยิ่ง มยองฮารู้สึกขนลุกขนชันจากกันขี้ทั้งหัวใจ

“เล่นตัวได้น่ารักเสียจริง หืม รู้จักยั่ววนบุรุษเสียด้วย รู้ได้อย่างไรว่าข้าชอบเช่นนี้”

“ปะ...ปล่อยข้าเถิดขอรับ...!”

“โฮ่ การขัดขืนนะ น่ารักแค่สองครั้งแรกเท่านั้นละ หรือต้องให้ข้าตีกันเจ้าเพื่อเรียกสติสักหน่อย”

กลืนเหล้าทิ้งเพ็งจะพุ่งมาเตะจุมูกเอาตอนนี้เอง ฝ่ายนั้นคงตีมีสุรารัษฎพิชแทนที่จะเป็นสาโท จึงไม่ได้กลืนเลยจนกระทั่งแนบชิดเพียงลมหายใจกัน

คิมอีซานตาปรี้อ จับขอบกางเกงของเด็กหนุ่มและพยายามดึงลงมยองฮารูสึกคลื่นไถ้ขึ้นมาโดยสัญชาตญาณ การดิ้นรนเริ่มทวีความรุนแรงขึ้นทีละน้อย เมื่อออกแรงขัดขืนสุดกำลัง สีข้างพลันแข็งเกร็งเป็นตะคริวขึ้นมา

มยองฮากัดฟันแน่น เบิกตากว้างพร้อมเหวี่ยงหมัดออกไป เป้าหมายของกำปั้นคือคิมอีซานซึ่งกำลังง่วนอยู่กับท่อนล่างของเด็กหนุ่มจนไม่ทันระวังตัว หมัดนั้นจึงฟาดเข้ากลางหน้าผากเรียกเสียงร้อง “โอ๊ย!” ดังลั่น

มยองฮาทบหนอยใจขณะดึงขอบกางเกงกลับเข้าที่ คิมอีซานยกมือขึ้นกุมหน้า ดวงตาเป็นประกายวาวโรจน์ก่อนจะลุกพรวด ความทรงจำครั้งที่เคยโดนทุบตีมานับไม่ถ้วนทำให้มยองฮาพลิกไปด้านหลังและขดตัวคุดคู้ตามสัญชาตญาณ จากนั้นลูกเตะอันรุนแรงก็โหมกระหน่ำลงมาบนร่างของเขา

“โอ้เด็กเวร! สวะชิ้นต่ำ! เป็นแค่ไอ้ตัวสกปรก บังอาจนั้!”

คนชั่วช้าเช่นนี้ไม่ควรค่าให้ส่งเสียงโอดครวญออกไปให้ได้ยิน มยองฮาจึงอดทนกัดริมฝีปากจนปริแตก ส่วนคิมอีซานยิ่งเตะก็ยิ่งเกิดอารมณ์พลุ่งพล่านเขากลืนน้ำลาย ในหัวพยายามคิดหาคำพูดปลุกเร้าอารมณ์อย่างบ้าคลั่งเพื่อดูถูกและสร้างความอับอายให้แก่มยองฮา

“เจ้าควรกล่าวขอบคุณและอ้าขาให้ข้าต่างหาก! เหลือจะเชื่อจริง ๆ ที่ผู้ขายอย่างเจ้าตั้งท้องได้! ก็ว่าจะเอ็นดูเสียหน่อยแท้ ๆ!”

คำพูดที่คิมอีซานพ่นออกมาทำให้มยองฮาเบิกตากว้าง นั่นมันเรื่องเหลวไหลอะไรกัน เห็นได้ชัดว่าเขาต้องฟังผิดไปแน่ ๆ

“ใช่แล้ว! เจ้ามันก็แค่สัตว์ประหลาดที่ขโมยเมล็ดพันธุ์ของราชวงศ์! เห็นว่าเจ้าตั้งท้องทายาทขององค์ชาย ข้าเลยอยากจะลองลิ้มรสร่างกายที่โอบอ๋ม

เลือดเนื้อของเชื้อพระวงศ์ดูเลี่ยนหน้อย คิดว่าตัวเองดีเลิศประเสริฐศรีนักหรือ”

สภาพของคิมอีซานที่กำลังส่งเสียงหัวเราะช่างอัปลักษณ์ยิ่งนัก คนอย่างอีกฝ่ายต่างหากที่เป็นสัตว์ประหลาดตัวจริง ทั้งคิมอีซาน โจยักฮยอน และคังจินชา

มยองฮาตระหนกกว่าตนไม่ได้หูแว่วไปเอง ร่างผอมบางจึงพลิกไปจับข้อเท้าอีกฝ่ายไว้ แล้วกดลงไปด้วยแรงทั้งหมดที่มี

“อ้ากกกก!”

คิมอีซานเติบโตมาอย่างชนชั้นสูง เขาไม่รู้จักรอคทนต่อความเจ็บปวด จึงแหกปากร้องลั่นปานฟ้าถล่มเพียงเพราะถูกกดข้อเท้า ร่างของเขาหงายล้มลงพร้อมเสียงร้องโอดโอย แม้จะกัดฟันและพยายามดิ้นศีรษะของฮาออกสุดแรงแล้ว แต่ต่อให้ศีรษะแตก โลหิตอาบชโลมหน้าผาก มยองฮาก็ยังไม่ยอมปล่อยข้อเท้าอีกฝ่ายให้เป็นอิสระ

“จะ...เจ้า! โอ้ย! เจ็บจะตายอยู่แล้ว อ้ากกกก!”

เขินยังเป็นเช่นนี้ต่อไป คนอื่นๆ จะต้องตื่นขึ้นและแห่มาที่นั่นแน่ มยองฮาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากปล่อยข้อเท้า นั้น ใช้มือกดดินขึ้นมำกไว้ แล้วถามคิมอีซานด้วยเสียงลั่นเครือ

“ที่ท่านพูดเมื่อครู เป็นเรื่องจริงหรือ”

“อะ...ไอ้เด็กเวร!”

“สิ่งที่แกพูดออกมาเป็นเรื่องจริงหรือเปล่า!”

หยาดน้ำพร่างพรูจากดวงตาของมยองฮา คิมอีซานส่ายยืมต่ำทราวม เมื่อเห็นเด็กหนุ่มหน้าถอดสีและร้องไห้ออกมา เพลิงโทสะบรรเทาลงเล็กน้อย เพราะปฏิกิริยาสับสนราวกับร่วงหล่นสู่หุบผาด้วยคำพูดของเขาเพียงประโยคเดียว เนื่องจากคิมอีซานยึดติดการพิสูจน์อำนาจของตนเองกับคนอื่นจนเข้าขั้นวิปลาส

“แล้วจะเป็นเรื่องไปได้อย่างไร ตอนจับชีพจร ผลก็ออกมาว่าเจ้ามีชีพจรคนท้อง ไม่ใช่สัตว์ประหลาดแล้วจะเป็นอะไรได้อีก”

เขาว่าพลางเดาะปาก มยองฮาจ้องคนตรงหน้าด้วยดวงตาเบียดข่ม ก่อนเขยิบดินซึ่งกำไว้ในมือใส่หน้าอีกฝ่าย คิมอีซานที่มีดินอัดแน่นอยู่ในตา

กุมหน้าพร้อมส่งเสียงแหกปากลั่น

ในที่สุดร่างนั้นก็ล้มลงไต่ดินร่วน ๆ อยู่บนพื้น มยองฮามองคิมอีซาน
แล้วรีบฉวยกุญแจจากเอวของอีกฝ่าย จากนั้นจึงเริ่มวิ่งสุดฝีเท้าไปหากิลชเว

คิมอีซาน

มยองฮาควาแม่กุกแจ หลังจากวิ่งกระหืดกระหอบมาถึง ลูกกุกแจ ไกลหลุดมือหลายครั้งจนต้องใส่เข้าไปใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทันทีที่ปลดกุกแจได้ อย่างยากลำบากและเปิดประตูออก มยองฮาก็พูดโพล่งกับกิลชเว

“เราต้องหนีแล้ว”

ถึงจะตกใจที่ประตูถูกเปิดออกกะทันหัน แต่เรื่องที่ทำให้กิลชเวแตกตื่น ยิ่งขึ้นไปอีก คือใบหน้าสีแดงราวกับเห็นผีทั้งยังเปียกชุ่มของมยองฮา

“พะ...พี่ชาย เกิดอะไรขึ้น”

“กิลชเว ข้าต้องหนี”

มยองฮาพึมพำ น้ำตาไหลพรากอย่างเงียบ ๆ

“ข้าต้อง...ไปที่ไกล ๆ”

“พูดอะไรของพี่! เราต้องกลับไปทูลทุกอย่างกับองค์ชายสิ!”

กิลชเวโวยวายใหญ่โต ขณะบอกรับกลับไปฟ้ององค์ชายเพื่อให้คนพวกนี้ได้รับโทษอย่างสาสม ทว่ามยองฮาเพียงส่ายหน้าพลางใช้แขนเสื้อเช็ดหน้าลวก ๆ

“โจรขโมยเมล็ดพันธุ์”

“สัตว์ประหลาด”

ตอนนั้นมยองฮาไม่ใช่คนเฝ้าสุสานอีกต่อไปแล้ว ไม่ใช่มยองฮาคนเฝ้าสุสาน แต่เป็นมยองฮาเจ้าสัตว์ประหลาด

“จะ...เจ้ากลับไปเกิด ข้าไม่กลับ เร็วเข้า รีบไปเสีย”

“แล้วพี่เล่า!”

“บอกแล้วไงว่าข้าไม่ไป!”

กิลชเวเอื้อมมือไปแตะไหล่อีกฝ่ายด้วยความไม่เข้าใจ ทว่ามยองฮา กลับปัดมือคนน้องออกอย่างแรงโดยไม่รู้ตัว

“เร็วเข้าสิ เจ้าโง่!”

“ข้าไม่ได้โง่นะ! แล้วข้าก็จะไม่ไปไหนทั้งนั้น!”

ในตอนนั้นเอง เสียงใครบางคนดังขึ้นจากอีกฟากของกำแพง ดูเหมือนว่าคังจินซาที่ออกไปข้างนอกจะกลับมาแล้ว ได้ยินเสียงคังจินซาผสมปนเปกับเสียงคนทรงชายที่เคยปั่นห้อมยองฮาตอนอยู่ที่โรงเตี๊ยม บรรยากาศระหว่างพวกเขาขึ้นมึนไปด้วยเมฆมืด มีเพียงมยองฮาที่ร้อนใจปานตกนรกอยู่เพียงลำพัง

เขาตั้งลากกิลชเวเป็นเชิงบังคับ

“ช่วยพาของฮาไปที่ ขอร้องละนะ กิลชเว”

“ไม่เอา!”

“ไม่ใช่เวลาจะมาทำเช่นนั้น!”

“บัดซบเอ๊ย ไอ้สัตว์ประหลาดชั้นต่ำ! โสฬสเจ้าออกมาเดี๋ยวนี้! มิเช่นนั้น ข้าจะจับเจ้าม้วนด้วยเสื้อฟางแล้วตีจนตายไปซะ!”

คิมอีซานที่สายตายังไม่กลับมาเป็นปกติกำลังเดินตุบตุบเป๋ อาศัยคลำกำแพงจับทางเข้ามาใกล้

ขณะเดียวกันในทิศตรงกันข้าม เสียงของคังจินซาก็กำลังใกล้เข้ามาเช่นกัน ต้องรีบส่งกิลชเวออกไปก่อนที่พวกนั้นจะมาถึงที่นี่

“ฮาๆ ถ้าอย่างนั้นต่อไปก็ฝากด้วยแล้วกันนะ”

“แน่นอนอยู่แล้วขอรับ ท่านใต้เท้าไม่มีทางลืมความเหนื่อยยากของท่านคังจินซาอย่างแน่นอน”

ทันทีที่เสียงนั้นเข้ามาใกล้ มยองฮาและกิลชเวก็หันมาสื่อสารกันทางสายตา กิลชเวรีบวิ่งไปทางห้องที่ของฮาอยู่ ส่วนมยองฮาวิ่งไปทิศตรงกันข้าม หรือพูดให้ชัดคือวิ่งไปทางประตูใหญ่

ในที่สุดบทสนทนาทวงบุญคุณซึ่งกันและกันก็เป็นอันจบลง คังจินซา

เดินเข้าประตูใหญ่มา เนื่องจากมหาเสนาบดีฝ่ายซ้ายช่วยหาบ้านเพียงอย่างเดียว
ทั้งหัวหน้าบ่าวรับใช้และบ่าวชายจึงนำมาจากบ้านเดิมและไปอยู่รวมกันทั้งหมด
อีกเรือน

คนครัวกลับบ้านของโจยักฮยอนทันทีที่เตรียมอาหารเย็นเสร็จ ดังนั้น
ผู้ที่อยู่ในเรือนหลักตอนนี้จึงมีเพียงคิมอีซานที่แอบดอดเข้ามาหาหมายจะขึ้นใจ
มยองฮา คังจินชา มยองฮา กิลชเว และซองฮาเท่านั้น

เมื่อมยองฮาออกไปถึงลานด้านนอก ใบหน้าของคังจินชาซึ่งแต่งกาย
เรียบง่าย ทำตัวประหนึ่งได้เป็นผู้นำตระกูลเลื่องชื่อ พลันเปลี่ยนเป็นขมึงทึง
ในบัดดล

“เจ้า! เหตุใดถึงมาอยู่ที่นี่ได้ ผู้ใดปล่อยเจ้าออกมา”

“ตอนที่หมอบีบซีพจรข้า ท่านอยู่ตรงนั้นด้วยหรือไม่”

“หา?”

“ข้าตั้งท้องจริง ๆ นะหรือ”

ที่ผ่านมามยองฮาเอาแต่ก้มหัวอย่างขลาดเขลา คังจินชาจึงเพิ่งเคย
เห็นท่าทางซึ่งขงเด็กคนนี้เป็นครั้งแรก ทำให้ตกตะลึงเล็กน้อย เขาเก็บงำ
สีหน้าตื่นตระหนกได้อย่างรวดเร็ว สองแขนโพลไปด้านหลัง เชิดกางขึ้นอย่าง
ทะนงตนพลางได้ตอบกลับไป

“ใช่ ก็ตามนั้นละ ช่างน่าอัปยศอดสูเหลือเกิน”

คำตอบของบิดาทำให้มยองฮาก้มหน้าลงครู่หนึ่ง จากนั้นจึงใช้มือ
ลูบคลำท้องน้อย

บอกตามตรงว่าเขาไม่เชื่อ แต่คังจินชาไม่มีเหตุผลให้ต้องโกหกเช่นนั้น
กลับกันแล้วมันยิ่งมีน้ำหนักมากขึ้นเมื่อออกจากปากเขาเสียด้วยซ้ำ

น่าขันจริง ๆ เป็นเพราะอีกฝ่ายไม่รัก ไม่ได้ให้ค่าอะไรในตัวเขาเลย
ถึงได้กล้ำกลืนความจริงออกมาหมดเปลือก

“คังจินชา! ช่วยสั่งสอนบุตรชายท่านให้รู้จักสถานะตัวเองเสียบ้างนะ!”

คิมอีซานวิ่งทะล่ทะล่ำเข้ามาที่ลานด้านนอกได้ตรงจังหวะพอดี ใบหน้า
ของคนที่นั่นแดงก่ำ ทั้งร่างสั่นเทิ้มไปด้วยโทสะ ทำท่าจะพุ่งเข้าใส่มยองฮา
เดี๋ยวนั้น

“ท่านจะทำอะไรนะขอรับ”

“ข้าแค่อยากเล่นสนุกนิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น!”

คิมอีซานตอบอย่างมาดมั่นประหนึ่งสะกดคำว่ายางอายไม่เป็น คังจินซาได้ฟังเช่นนั้นก็เดาปากพร้อมส่ายหน้า นั่นคือทั้งหมดที่เขาทำ

“ແ່ยจริงเชียว บ้านอะอะจะวุ่นวายถึงเพียงนี้...”

“โฮ่ ตาเฒ่านี่! หายหัวไปไหนมา ไม่รู้จักสั่งสอนลูกตัวเองเสียบ้าง!”

“ก็ไปหอนางโลมมานะสิขอรับ แล้วท่านบอกว่าลูกใครกัน ลูกชายข้ามีแค่ซองฮาคนเดียวนั่นแหละ”

“อะ...ถ้าอย่างนั้นข้าสั่งสอนแทนให้ดีหรือไม่”

“ตามใจท่านเถิด”

คังจินซาอนุญาตแทบจะทันที สายตาของเขาตวัดมองข้ามโหลไปทางมยองฮา เป็นสายตาที่มีแต่ความเกลียดชังอัดแน่นอยู่เต็มเปี่ยม

“นี่มันอะไรกัน...”

คังจินซาพึมพำเบา ๆ ขณะผลักประตูใหญ่ให้เปิดออกอีกครั้ง

ทว่าประตูถูกดันกลับพร้อมเสียงดังกุกกัก ทั้งที่ไม่ได้ลงสลัก แต่เหตุใดประตูถึงได้เปิดไม่ออก คังจินซาออกแรงผลักอีกครั้งด้วยความมุ่งมั่น ถึงกระนั้นประตูก็ยังเปิดไม่ออกคล้ายกับถูกลงสลักไว้จากด้านนอก

“เหตุใดได้ถึง....”

“เดียวก่อนนะ ได้กลิ่นไหม้จากที่ไหนหรือเปล่า...”

คิมอีซานถามขึ้นพร้อมสูดจมูกฟุดฟิด ก่อนจะใช้แขนเสื้อปิดปากและจมูกตนเองไว้ มีกลิ่นไหม้ลอยมาจากที่ไหนสักแห่งอย่างที่เขาว่าจริง ๆ

กลิ่นควันไฟรุนแรงจนล้นออกมาทันทีที่สัมผัสได้ คล้ายกับมีบางอย่างไหม้มาได้สักพักแล้ว แต่ปัญหาคือไม่มีผู้ใดเห็นควันไฟเนื่องจากเป็นช่วงกลางคืน

ต้นเพลิงกำลังลุกลามมาจากในครัว เชื้อไฟที่บ่าวรับใช้ของโจยกษยอนซึ่งกลับบ้านไปแล้วได้จุดทิ้งไว้ เติบโตกลายเป็นปีศาจเพลิงอำพรางพร้อมเผาผลาญทุกสิ่งให้วอดวาย

“อะ...ท่านจินซา! ท่านจินซา!”

หัวหน้าบ่าวรับใช้เพิ่งจะวิ่งหน้าตั้งออกมา

“ไฟไหม้ขอรับ! ไฟไหม้แล้ว!”

“ไฟไหม้ก็รีบดับเสียสิ มัวทำอะไรอยู่เล่า!”

“ในโถงไม่มีน้ำเลยขอรับ มีใครบางคนทำมันแตกขอรับ!”

“ฮือ...”

คังจินซาสบถพลางดันประตูใหญ่แรง ๆ คิมอีซานที่พอจะรับรู้ถึงสถานการณ์จึงรีบวิ่งไปสมทบ

“ประตูหลังเล่า!”

หัวหน้าบ่าวรับใช้ตอบแทบจะในทันทีที่ผู้เป็นนายถาม

“เปิดไม่ออกขอรับ!”

“ผลักประตูนี้เร็วเข้า! เจ้าด้วย! มยองฮา เจ้าก็มาช่วยกัน!”

มยองฮาเอาแต่ยืนเหม่อปลางจ้องมองประตูที่ทั้งหัวหน้าบ่าวรับใช้ คังจินซา และคิมอีซานร่วมมือร่วมใจกันดันอยู่ตอนนี้ คล้ายกับไม่มีความคิดที่จะขยับตัวเลยสักนิด เพียงครูเดียวเปลวไฟที่ขยายตัวขึ้นเรื่อยๆ ก็เริ่มลุกลามตั้งระลอกคลื่นมาทางด้านหลังมยองฮา เด็กหนุ่มไม่ยี่หระต่อเปลวไฟ สายตาของเขาจับจ้องเพียงคนทั้งสามตรงหน้า

“ก็บอกให้มาช่วยกันไงเล่า!”

ช่วย...มยองฮาครุ่นคิด ตอนนี้เขารู้แล้วว่ามนุษย์เราสามารถน่ารังเกียจได้ถึงเพียงนี้ เหตุผลที่คนพวกนี้เรียกเขาว่าสัตว์ประหลาด อาจเป็นเพราะพวกมันนั่นละที่เป็นสัตว์ประหลาดเสียเอง

มยองฮาตื่นตระหนกกับเรื่องที่เพิ่งได้ฟังจากคิมอีซานจนตัวสั่นหิ่มอย่างเห็นได้ชัด เขาตบแก้มตนเองแรง ๆ หนหนึ่งก่อนจะหันหลังกลับและเริ่มออกตัววิ่ง

“มยองฮา!”

ทว่าไม่ว่าจะเรียกสักเท่าไร เจ้าของชื่อก็ไม่คิดจะหยุด

ต้นไม้แห่งกรอบ อากาศแห้งผาก เปลวไฟพลันขยายอาณาเขตกลืนกินตัวบ้านทีละเล็กละน้อย มยองฮาหลบเลี่ยงกลุ่มควันดำขณะมุ่งหน้าไปยังเรือนหลัก

ข้างในเรือนหลัก กิลชเวแบกร่างน้อย ๆ ของของฮาเอาไว้บนหลังด้วยความ
กระวนกระวายสุดขีด

“กิลชเว!”

“พี่ชาย!”

ดูเหมือนว่าของฮาจะหมดสติไปแล้ว มยองฮาริบเข้าไปใกล้เพื่อตรวจสอบ
ว่าเด็กน้อยยังหายใจอยู่หรือไม่ แล้วลากกิลชเวออกไป ขอเพียงมีสักจุด
ที่กำแพงเตี้ยหน่อย หรือมีฐานรองให้เหยียบขึ้นไปได้...ความร้อนรุ่มในอก
ที่มากขึ้นเรื่อย ๆ ทำเอามยองฮาหายใจติดขัดมากขึ้นทุกที

“ต้องออกไป...ต้องไปจากที่นี่”

คานค้ำหลังคาส่งเสียงเอี้ยดอัดก่อนจะถล่มลงมาด้านล่าง เพียง
ชั่วพริบตา บริเวณโดยรอบปล้นเต็มไปด้วยฝุ่น ควัน และสะเก็ดไฟปลิววน
มยองฮาและกิลชเวรีบวิ่งไปหน้าจันหล่มหายหลัง

มยองฮารับร่างของฮาซึ่งกลิ้งไปตามพื้นเข้ามาถอดไว้ พร้อมส่งเสียง
เรียกกิลชเว โชคยังดีที่เด็กหนุ่มลี้มไปด้านหลังจึงยังปลอดภัยดี มีเพียง
แผลถลอกที่มือเล็กน้อยเท่านั้น

“ออกไปไม่ได้! พี่ชาย เราติดอยู่ในนี้แล้ว!”

ต้องส่งกิลชเวกับของฮาออกไปให้ได้ ขอแค่สองคนนี้รอด...

ความคิดในหัวปั่นป่วนสะเปะสะปะ มยองฮาหันซ้ายหันขวาด้วยความ
ร้อนใจ แต่ดูอย่างไรมองไม่เห็นช่องว่างให้หนีออกไปได้เลย

ในตอนนั้นเอง หลังการระเบิดบริเวณที่คานค้ำถล่มพาด้านร่วกรว
ลงมาด้านล่าง เขากับกิลชเวจึงถูกปิดกั้นจนมองไม่เห็นกัน สิ่งต่างๆ ที่ร่วงหล่น
ปลิวฟุ้งกระจาย ทั้งยังมีควันสีขาวลอยขึ้นจากพื้นดิน

“พี่!”

กิลชเวร้องตะโกน ทว่าควันที่กลายเป็นหมอกหนาทำให้มองไม่เห็น
มยองฮาแม้แต่น้อย

เมื่อวังฝ่าม่านควันเข้าไปจนถึงจุดที่อยู่ด้วยกันเมื่อสักครู่นี้ เขาก็พบ
มยองฮากำลังสะกดกลั่นเสียงร้องครวญครางโดยมีกองกระเบื้องทับอยู่บน
ท่อนขา

“ไม่ ข้าข้าไม่ได้หัก”

มยองฮาซึ่งตอบก่อนที่คนน้องจะถามขึ้น จากนั้นจึงกระดกตัวถอยไปด้านหลัง ทางแกงฉีกขาดบริเวณหน้าแข้งเผยให้เห็นท่อนขาซึ่งชุ่มโชกไปด้วยเลือด เป็นแผลฉกรรจ์ที่แค่เห็นก็ต้องร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดและรู้สึกราวกับได้กลืนความเลือดคละคลุ้งขึ้นมาเตะจมูก

กิลชเวรีบถอดเสื้อตัวนอกออก เขานึกเสื้อสีน้ำตาลซึ่งทำจากเนื้อผ้าหยาบนำไปพันไว้ที่ขาของมยองฮา ก่อนจะเดินไปหาประตูด้านหลัง เพื่อว่าจะใช้ช่องทางนั้นหนีออกไปได้...

“มยองฮา!”

มยองฮานึกว่าตนเองหูแว่วจึงสะดุ้งรีบไปมา

“มยองฮา! เจอตัวจนได้ มยองฮา!”

หากแต่ครั้งนี้เขาไม่ได้หลอนไปเอง มีใครบางคนกำลังกระโดดเหยิง ๆ อยู่ที่ยีกฟากของกำแพงพลางเรียกชื่อเขาไปด้วย

คนผู้นั้นมีดวงตาสีเหลือง ดวงตาของสัตว์ป่า

กเยซุนนั่นเอง

“มยองฮา!”

“กเยซุน!”

กิลชเวออกตัววิ่งไปก่อน เนื่องจากกำแพงสูงจึงต้องเขย่งเท้าเพื่อให้มองข้ามไปได้ สัญลักษณ์แห่งความหรรษาและอำนาจกลับกลายเป็นสิ่งที่กักขังคังจินซาเอาไว้เสียเอง

แม้กระทั่งประตูหลังซึ่งเป็นดั่งช่องว่างเดียวให้แทรกตัวหนีออกไปก็ยังถูกปิดตายอย่างที่คาดการณ์เอาไว้

“กเยซุน! ประตู! เปิดประตูให้ที!”

“ตรงนี้นั้นมีหมุดตอกตรึงอยู่ที่ประตู! ข้าเปิดเองคนเดียวไม่ได้! ทำอย่างไรดีเล่า!”

เห็นได้ชัดว่ากเยซุนกระโดดโหยงไถลอยู่ด้านนอกจริง ๆ เสียงคร่ำครวญด้วยความไม่รู้ว่าควรทำอะไรช่างฟังดูคล้ายคลึงกับเสียงครงหึงของสุนัขจิ้งจอก มยองฮากัดฟันแน่นขณะใช้ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงตะโกนบอกกิลชเว

“กิลชเว! ส่งตัวของฮาไปก่อน”

“อืม! กเยซุน! ข้าจะนับถึงสามแล้วส่งให้นะ รับด้วยเล่า!”

“อะไร มันคืออะไร!”

“หนึ่ง สอง...”

“บอกก่อนสิว่าจะส่งอะไรมา!”

“สาม!”

“กรี๊ด!”

กเยซุนกรี๊ดร้องลั่นเมื่อจู่ ๆ ต้องรับร่างเด็กชายคนหนึ่งโดยไม่ทันตั้งตัวด้วยความที่มองไม่เห็นสถานการณ์อีกฟาก กิลชเวจึงร้องเรียกเด็กสาวอย่างร้อนรน เช่นเดียวกับมยองฮาที่ขยับเข้าไปใกล้กิลชเวเพื่อรอลุ้นผลจากนอกกำแพง

“กเยซุน กเยซุน!”

“เลิกเรียกสักที! ข้ารับเขาได้แล้ว!”

เด็กสาวตอบกลับด้วยน้ำเสียงโมโห พอได้ยินเช่นนั้นทั้งสองคนที่รอ

ฟังอยู่ถึงค่อยเบาใจลงได้

“กยศุน ช่วยพาเขาไปยังที่ที่ไม่มีควันและไม่มีใครเห็นที่ ไปภูเขา
ด้านหลังนั้น...”

มยองฮาเอ่ยว่าวอนขณะทาบฝ่ามือและหน้าผากเข้ากับกำแพง

กยศุนเป็นจิ้งจอกที่ยังมีหางเพียงสองหาง จึงไม่มีพลังพอจะขยายร่าง
ให้ใหญ่ขึ้นและพาทั้งสองคนออกมาได้ในทันที ทั้งยังไม่มีความสามารถพอจะ
แปลงร่างเป็นสิ่งที่มิประโยชน์ในสถานการณ์เช่นนี้ด้วย กยศุนที่เคยประสบ
กับการจากลาคันเคยกับเหตุการณ์เช่นนี้ดี และนางก็เกลียดมันเสียจนต้อง
หลั่งน้ำตาออกมา เมื่อนึกถึงหมอผีผู้เป็นพี่ชายที่จากไป

“กยศุน ข้าขอร้องละ”

“ฮือ เจ้าต้องรอดนะ ต้องออกมาให้ได้ ข้าจะกลับมา กลับมาถอน
หมุดนี้ออกให้เอง”

“ขอบใจนะ”

มยองฮาหลับตาลงพร้อมรอยยิ้มอ่อนระหอย

“ขอบใจจริง ๆ กยศุน”

“นี่ กยศุน ถ้าไฟมันไหม้หนักมากก็กลับไปหาองค์ชายเถิด กลับไป
ทูลพระองค์ว่าเกิดอะไรขึ้น เข้าใจหรือไม่”

“เจ้าบ้า! อย่ามาทำตัวเป็นผู้ใหญ่เอาตอนนี้นะ ไม่เห็นจะเข้ากับเจ้า
ลักนิด! เลิกพูดไร้สาระแล้วรอข้าอยู่ตรงนั้นเลย! ประเดี๋ยวข้าจะมาเปิด
ประตูให้!”

เด็กสาวตะคอกใส่กิลชเวอย่างใจจืดใจดำ คำพูดแรง ๆ นั้นตรงข้ามกับ
น้ำเสียงเจือสละอันของเจ้าตัว ทำให้กิลชเวหัวเราะคิกคักอย่างไม่เข้ากับสถาน-
การณ์ ครั้นได้ยินเสียงหัวเราะ กยศุนก็กลืนก้อนสละอันลงคอแล้วคาบคอเสื้อ
ของฮา ก่อนจะออกวิ่งราวกับสัตว์คาบลูกน้อย

แว่วเสียงดังเอี้ยดอัดโครมครามคล้ายบางอย่างถล่มลงไล่หลัง

กิลชเวหันไปทางต้นเสียง มีเสาติดไฟเพียงเล็กน้อยล้มอยู่ เด็กหนุ่ม
มองมันด้วยตาเป็นประกาย เขารีบวิ่งถลาเข้าไปดับไฟโดยใช้เท้าขยี้ ครั้นเห็น
เช่นนั้นมยองฮาจึงรีบโยนดินเข้าไปช่วยอยู่ข้าง ๆ เพียงไม่นานไฟที่ไหม้เสาอยู่

ก็ดับลงในที่สุด

“ใช้นี่เปิดประตูกันเถอะพี่ชาย เราต้องลองทำอะไรสักอย่างก่อนน่ะเขซุนจะกลับมา ประตูโดนตอกหมุดเช่นนี้ นางจะเปิดออกได้ยังไงกัน”

“เราสองคนยกนี้ไม่ไหวหรอก”

มยองฮาตอบด้วยน้ำเสียงร้อนนทน ตอนนี้ตัวเขามีแรงยังไม่ถึงคนหนึ่งคนเสียด้วยซ้ำ

“ต้องหาใครมาช่วย”

“เจ้า...พวกชั้นต่ำทั้งหลาย!”

คิมอีซานปรากฏกายราวกับบรอนซ์หะอยู่พอดี มือข้างหนึ่งของเขากำอยู่ที่แขนอีกข้าง สงสัยว่าจะถูกไฟคลอกมา บริเวณแขนของเสื้อคลุมตัวยาวถึงได้ไหม้เกรียมเช่นนั้น

“พวกเจ้าหมอบลงแล้วส่งขุนนางอย่างพวกเราออกไปก่อนเสียดีกว่า!”

บาดแผลของคิมอีซานที่กำลังร้องโวยวายใส่พวกเขาดูรุนแรงไม่น้อยทีเดียว ใบหน้าของเขาเปื่อยชุ่มไปด้วยเหงื่อ ขอบปากมีน้ำลายแตกฟองพอดี

“คำก็ขุนนาง สองคำก็ขุนนาง ยมทูตเลือกรับวิญญานมนุษย์จากชนชั้นด้วยหรือ”

กิลชเวแค้นหัวเราะขณะพยายามยกเสาต้นนั้นขึ้นพาดบ่า มยองฮาเองก็พยายามช่วย แต่ลำพังเรี่ยวแรงของพวกเขาไม่เพียงพอตามคาด

“ตรงนี้เปิดได้หรือเปล่า”

คังจินซาที่กำลังไอลำลักเป็นระยะปรากฏตัวขึ้นเช่นกัน สภาพของชายสูงวัยเลอะเทอะมอมแมม กิลชเวถ่มน้ำลายแล้วตะโกนขึ้น

“เปิดไม่ได้หรอก มาช่วยกันหน่อยสิ”

“อะ...ไอ้เด็กไร้มารยาท”

“เช่นนั้นก็รอดูแล้วกันว่ายมทูตจะพาเข้าไปก่อน หรือจะพาได้เท่าผู้ประเสริฐเลิศเลอไปก่อน”

“เจ้า...มยองฮา มยองฮา! จะดูอยู่เฉยๆรี!”

มยองฮาหัวเราะออกมาสั้นๆ แล้วย้อนถาม

“แล้วเหตุใดข้าจะอยู่เฉยๆไม่ได้หรือขอรับ”

“ตามหลักศีลธรรมของบุตร บิดาถูกดูหมิ่นเช่นนี้ยังนิ่งเฉยอยู่ได้อย่างไร!”

“ก็ข้าไม่ใช่ลูกชายของท่านคังจินซานขอรับ”

“ว่าอย่างไรนะ”

“กิลชเว ยกเถิด หากได้ทำทั้งหลายอยากรอดชีวิตก็มาช่วยเสียสิขอรับ”

มยองฮาพูดเสียงเรียบแล้วโอบกอดเสา ทว่าแท้จริงแล้วภายในของเขา กำลังเจ็บปวดราวกับเครื่องในถูกฉีกกระชาก ทุกครั้งที่ความทรมานชวนเวียนศีรษะตีตื้นขึ้นมา เขาจะกัดริมฝีปากแน่นและอดทนไว้

คนปล้นปล้อนเห็นแก่ได้อย่างคิมอีซานแอบฆ่าเลื่องลือแล้วเข้ามาช่วยยกจากทางด้านหลังของมยองฮาอีกแรง แม้กระทั่งคังจินซาที่เอาแต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ครั้นได้เห็นเช่นนั้นก็ไม่อาจดื้อรั้นต่อไปได้

“ข้าจะให้จังหวะ ทำตามดี ๆ เล่า”

กิลชเวที่หมั่นไส้ชายทั้งสองเสียเหลือเกินเอ่ยด้วยใบหน้าบึ้งตึง

กลุ่มควันไฟเริ่มหนาทึบขึ้นทีละน้อย กิลชเวตะโกนเรียกกเยซุนจากอีกฟากของกำแพงแต่ไม่มีเสียงใด ๆ ตอบกลับมา หลังจากตรวจสอบจนมั่นใจแล้วว่าไม่มีใครอยู่หลังประตู เด็กหนุ่มจึงนับ “หนึ่ง สอง สาม” แล้วพุ่งตรงไปข้างหน้า

“ตึง” ทุกครั้งที่ปลายเสากระแทกประตู มยองฮารู้สึกเหมือนกับจะล้มตามไปด้วย ต่อให้ต้องตายที่นี่ เขาก็ไม่มีห่วงอะไรแล้ว แต่มันไม่ยุติธรรมสำหรับกิลชเว เพราะถึงอย่างไรกิลชเวก็ควรได้ออกไป

“อีกครั้ง!”

กิลชเวตะโกนบอก เหยื่อเปียกชุ่มเต็มหน้า เสียงของเด็กหนุ่มแห่งผากปานกระดาดหยาบ ทุกคนเริ่มถึงขีดจำกัดของตนเองกันแล้ว

“ระ...เร็วเข้า!”

เมื่อเหลือบมองไปด้านหลังตามเสียงร้องอย่างสิ้นหวังของคังจินซาก็ตกใจว่าเปลวไฟกำลังลุกลามเข้ามาประชิดตัวพวกเขามากขึ้นเรื่อย ๆ กิลชเวกัดฟันกรอด ส่งเสียง “อ้ากกก!” พร้อมวิ่งเข้าหาประตู ทำเช่นนั้นอยู่สองครั้ง

ในที่สุดประตูก็ทะลุเป็นรูจนได้

“โอ้ย! โอ้ยยยย ช้ารอดแล้ว!”

คิมอีซานวิ่งหน้าต่างมาเป็นคนแรก ถึงแม้จะยังเล็กและไม่สามารถ
ลอดออกไปได้ เขาก็ยังดันทุรัง กิลชเวเอาเสื้อซอโกรีที่ถอดทิ้งไว้มาพันมือและ
เริ่มกระซอกแผ่นไม้ออก

ประจวบเหมาะกับการที่กยเขซุนลงมาจากเขาพอดี เด็กสาวในร่างจิ้งจอก
ตีสองตาตรงหน้าประตูสามตลบ แล้วกลายร่างกลับเป็นมนุษย์ครึ่งหนึ่ง ที่บอก
ว่าครึ่งหนึ่งเพราะปาก หู และหางของนางยังเป็นจิ้งจอกเช่นเดิม

กยเขซุนและกิลชเวช่วยกันฉีกกระซอกแผ่นไม้ เมื่อช่องกว้างพอจะให้
คนหนึ่งคนลอดผ่านไปได้ คิมอีซานก็รีบโผล่หัวออกไปก่อนทันที

“ช้า! ช้าไปก่อน!”

“ไอ้คนทุเรศนี่”

กิลชเวทำเสียงฮึดฮัดแล้วกระซอกผมของคิมอีซานไว้ คนผู้นี้มีดีแค่ฐานะ
แต่เมื่ออยู่หน้าความตายอันเที่ยงธรรม คิมอีซานก็ไม่มีฤทธิ์เดชใดๆ ทั้งนั้น

“โอ้ย ไอ้เด็กบ้านี่มันจะฆ่าช้าแล้ว!”

ต่อให้แหกปากร้องไวยวายสักเพียงใดก็ไม่มีใครสนใจ ไม่มีใครเป็นมือ
เป็นเท้าให้เขาสำแดงอำนาจแห่งชนชั้นสักคน สุดท้ายคิมอีซานก็ทำได้เพียง
สูดจมูกพืดพืดแล้วลุกขึ้นด้วยตนเอง

มยองฮาเดินเข้าไปใกล้ประตูในสภาพที่เหลือสติเพียงครึ่งเดียว ขณะที่
กำลังพยายามเดินลากเท้าไปข้างหน้า จู่ๆ คังจินซาที่อยู่ด้านหลังก็กระซอกตัวเขา
อย่างแรง

“ไอ้เด็กเวอร์ แกเป็นคนจุดไฟไหม?”

คนผู้นี้ช่างหน้าไม่อาย เมื่อครูยังพูดเรื่องศีลธรรมของบุตร ครั้นมา
ตอนนั้นกลับเปลี่ยนท่าทีจากหน้ามื่อเป็นหลังเท้า แม้กระทั่งคิมอีซานที่เห็น
เช่นนั้นยังต้องเบือนหน้าหนี แอบย่องไปอยู่ข้างๆ กิลชเว แสร้งทำเป็นช่วย
ดึงแผ่นไม้ออก

“เจ้าเอชองฮาไปซ่อนไว้ด้วยสินะ ไซ้ไหม?”

“ของฮาตลอดภยติขอรับ เขายังมีชีวิตอยู่ ดังนั้น...โอ้ย! ปล่อยข้านะ

ขอรับ!”

คังจินซาซึ่มเส้นผมของมยองฮาแล้วเข้าไปมาด้วยนัยน์ตาวาวโรจน์ เป็นสายตาน่าขนลุกравกับถูกอะไรบางอย่างเข้าถึง บางทีอาจเป็นวิญญาณที่ชั่วร้ายสักตน แต่ความจริงแล้วมันคือตัวตนที่แท้จริงของคังจินซาต่างหาก เป็นธาตุแท้ที่บ่งบอกว่าคนผู้นี้เลวทรามโดยกมลสันดานมาแต่ไหนแต่ไร

คังจินซารู้ว่าเหตุเพลิงไหม้ครั้งนี้เป็นฝีมือโจยกษยอน ที่ประตูกบิตตาย ล้วนเป็นเพราะโจยกษยอน ส่วนคนทรงชายนั่นก็หักหลังเขา

เป้าหมายอาจเป็นการพยายามทำลายขวัญกำลังใจขององค์ชายไฮวอน วินาทีที่องค์ชายขาดสติและกระทำความผิด พวกมันย่อมกัดไม่ปล่อย เพราะถ้าหากมยองฮากับองค์ชายมีความสัมพันธ์พิเศษต่อกันจริง มีหรือพระองค์จะครองสติไว้ได้เมื่อเห็นอีกฝ่ายกลายเป็นเถาเถ่านหรือผงกระดูกเพียงน้อยนิด เทบหาไม่พบ

แต่เนื่องจากเป็นฝีมือของมหาเสนาบติฝ่ายซ้าย คงหาหลักฐานเอาผิดไม่ได้ง่าย ๆ เพราะเผาที่เกิดเหตุจนวอดวายไปทั้งหมดแล้ว!

คังจินซารู้สึกไม่ยุติธรรมและโกรธที่ต้องตายโดยไม่อาจแสดงออกไปว่าเขาทำอะไรได้บ้าง ดังนั้นจึงเกิดความคิดว่าต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อระบายความอัดอั้นตันใจ และคนรับหน้าที่กระโถนระบายอารมณ์ก็คือมยองฮานั่นเอง

คังจินซาลากมยองฮาไปทางกองเพลิงที่กำลังกระเพื่อมไหว ระหว่างเดินก็เอามืออุดปากมยองฮาไปด้วย เพื่อไม่ให้ส่งเสียงขอความช่วยเหลือจากกิลซเว

กิลซเวรู้สึกได้ถึงความไม่ชอบมาพากล ในระหว่างดิ่งแผ่นไม้ออกจากประตูกบิตหรือชักจิ้งห็นหลังไปมอง แม้กระทั่งคนหัวที่อ้อย่างเขายังขนลุกวาบ เพราะเมื่อหันกลับไปถึงได้เห็นว่าคังจินซากำลังจะโยนมยองฮาเข้าไปในกองเพลิงแล้ว

“เฮ้ย!”

มยองฮาเห็นกิลซเวที่กำลังวิ่งมาทางนี้ เขาเบิกตากว้างแล้วกีดมือของผู้เป็นบิดาเต็มแรง

“ฮ้าก!”

“ไป! รีบไปซะ! เจ้าสัญญากับข้าแล้วนะ!”

คำพูดที่มยองฮาตะโกนออกมาทันทีที่ปากเป็นอิสระทำให้กิลเซเวซงัก
ผีเข้าไปชั่วคราว

มยองฮาอาศัยจังหวะที่คังจินซากำลังผงะกำหมัดแน่น แล้วใช้ข้อศอก
ถองไปด้านหลัง แต่เนื่องจากอยู่ในท่าจุดกระชากลากถู ส่วนที่โดนปลาย
ข้อศอกกระแทกเข้าเต็ม ๆ จึงเป็นองศาตของคังจินซา องศาตของคนบัดซบ
ลูกอันตะอันไร้จิตสำนึก

คังจินซาล้มหงายหลัง จะส่งเสียงร้องออกมาอย่างทำไม่ได้ มยองฮา
จึงเดินรูดกำลังจนหลุดออกจากพันธนาการในที่สุด

เขามองเห็นว่าแขนเสื้อของชายสูงวัยซึ่งกำลังก้มไปมาเริ่มติดไฟ ปีศาจ
เพลิงจอมตะกละที่เสาะแสวงหาเหยื่อมาสวาปามกัดกินเสื้อผ้าไหมของคังจินซา
เป็นอาหาร จนขยายร่างใหญ่ขึ้นทีละน้อย

ด้วยอาการตกใจ คังจินซาถูตัวกับพื้นเพื่อดับไฟ แต่น้ำแปลกที่มัน
ไม่ยอมดับลง มีแต่จะลุกลามมากขึ้นเรื่อย ๆ

“มะ...มยองฮา! อ้าก! มยองฮา! โอ้ย! ชะ...ช่วยด้วย ช่วยข้าที!
ชะ...ช่วย...!”

มยองฮากลืนน้ำลายลงคอขณะจ้องมองเปลวเพลิงกระเพื่อมไหว
ตรงหน้า ฝ่ามือกำเข้าหากันแน่นจนรอยเล็บฝังเข้าเนื้อ คังจินซาคลาน
กระเลื้อยกระส่นมาจับข้อเท้าของมยองฮาไว้ ไม่รู้ว่าเขาจำได้หรือไม่
มยองฮาเองก็เคยขอความช่วยเหลือกับเขาเช่นนั้นไม่ต่างกัน

เสียงหัวใจเต้นดังอื้ออึงในโสตประสาท ถึงแม้ร่างกายจะแหวดลื้อม
ไปด้วยเสียงผิวไม้และเสาไหมปริแตก หากแต่หูของมยองฮากลับได้ยินเพียง
เสียงหัวใจดังกึกก้องประดุจเสียงร่ำกลองเท่านั้น

สรรพเสียงรอบด้านพลันดับวูบ คักดีศรีความเป็นมนุษย์พลุ่งพล่าน
มันส่งเสียงกรีดร้องจากทุกส่วนของร่างกาย

“แฮก แฮก...” มยองฮาเพิ่งรู้ว่าตนเองกำลังหอบถี่กระชั้น เขากัด
ริมฝีปากพร้อมหลับตาลง ด้วยตื่นตระหนกเกินไป ทศวินลียจึงเริ่มพราเลือน
หลังจากนั้นเขาก็ใช้เท้าเตะข้อมือของคังจินซาออก

นี่คือการต่อต้านครั้งแรก เป็นการปฏิเสธครั้งแรกของมยองฮาที่เอาแต่

ร้องขอความรักจากบิดา รวากับเชือกที่ผูกมัดพันธนาการมของฮามาตลอดได้
ถึงคราวขาดสะบั้น ความตึงเครียดอันรุนแรงก่อนหน้านี้พลันสลายหายไป
ลมหายใจที่เคยติดขัดกลับมาราบรื่น รู้สึกเหมือนได้ชีวิตกลับมาอีกครั้ง

ศิวะ

มยองฮากอยหลังออกห่าง คล้ายกับจะหลบให้พื้นเงาของคังจินชา ดวงตาทั้งสองที่สะท้อนเปลวเพลิงสีแดงจับจ้องภาพตรงหน้านิ่งงัน เมื่อเห็นคนกำลังถูกเผาทั้งเป็น ทั้งคิมอีซานและกิลชเวต่างก็ตัวแข็งทื่อ ในหัวลืมเลือนเรื่องหนีไปโดยสิ้นเชิง

กลิ่นเนื้อไหม้ทะลุผ่านกลุ่มควันหนาที่บมาเตะจมูก คิมอีซานและกิลชเวจึงพากันเอามือปิดจมูกโดยพลัน ทว่าคนที่อยู่ตรงหน้าคังจินชาอย่างมยองฮากลับไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย ความตื่นเต้นอันแปลกประหลาดกำซาบเอิบอาบไปทั่วทั้งร่าง มยองฮามองคังจินชาตาไม่กะพริบ

“อ้ากกกก! อ้าก! มะ...มยองฮา ละ...ลูกชายข้า! อ้าก!”

น่าแปลกที่เปลวไฟกลืนกินเพียงท่อนล่าง ละว่นบริเวณใบหน้าของคังจินชาไว้

ครั้งหนึ่งมยองฮาเคยเห็นคังจินชาอุ้มซองฮาซุนขึ้นไปบนท้องฟ้าอันสดใส พลังตะโกนว่า “ลูกชายข้า” หลังจากเห็นเช่นนั้น มยองฮาก็เฝ้าฝันถึงวันที่คังจินชาจะส่งยิ้มและเรียกเขาว่าลูกชายบ้าง หัวใจของเขาสั่นไหวราวกับสายลมยามวสันต์พัดผ่าน เคยจินตนาการและแอบยิ้มเพียงลำพังว่าถ้าหากได้ฟังจริง ๆ คงมีความสุขประหนึ่งได้ไต่บันขึ้นสู่ท้องฟ้า เขาเคยมีความคิดเช่นนั้น

ทว่าในยามนี้ มยองฮาไม่รู้สึกละอะไรเลย คังจินชาไม่มีความหมายใดๆ ต่อเขาอีกต่อไปแล้ว

ความทรนัสนแสนสาหัสทำให้คังจินซาจิกชวนล่าคอตตนเอง เขาอาฆาตพยาบาทถึงที่สุด ก่อนที่เสียงกรีดร้องจะค่อยๆ แผ่วเบาลง พร้อมกับลมหายใจที่มอดดับลงไปพร้อมกัน

“พะ...พี่ชาย!”

กิลซเวเรียกมยองฮา เสียงนั้นทำให้ไหล่ของคณถูกเรียกกระตุกขึ้นอย่างแรง คล้ายกับเพ็งกลับมาสู่โลกแห่งความจริง รวกับตื่นขึ้นจากฝันร้ายอันแสนยาวนาน

มยองฮาย่อยไปด้านหลังแล้วหันหลังกลับ ทั้งที่กลิ่นเนื้อคนใหม่เป็นกลิ่นน่าสะอิดสะเอียน แต่เขากลับไม่รู้สึกลิ่นเหียนเลยแม้แต่หยด ทั้งที่แค่ได้กลิ่นน้ำมันจากของทอดก็ท้องไส้ปั่นป่วนแล้วแท้ๆ

คิมอีซานส่ายหน้า ใบหน้าซีดเผือดไร้สีเลือด แล้วพยายามยื่นศีรษะผ่านประตูที่ทะลุเป็นรูออกไป

“ลูกที่ไหนดูพอตายได้หน้าตาเฉย! แกมันไอ้สัตว์ประหลาด! พวกชั้นต่ำไร้ศีลธรรม!”

มยองฮาระชาดตันคอกของคิมอีซานที่กล้าแหกปากโววายตามอำเภอใจ เพราะคิดว่าตนเองรอดแล้วอย่างรุนแรง ไม่มีอีกแล้ว มยองฮาคคนที่หมดเรี่ยวแรงใกล้ตายก่อนคังจินซาจะถูกไฟคลอก ความตื่นตัวอันน่าอัศจรรย์เป็นแรงขับเคลื่อนให้เด็กหนุ่มสามารถเคลื่อนไหวต่อไปได้

มยองฮาจ้องมองกิลซเวด้วยสายตาแปลกประหลาด คล้ายกับมีกองไฟลุกโชติช่วงภายใน ขณะที่กิลซเวกำลังส่งเสียงเรงพวกเขาจากด้านนอก

“รีบออกมาสิ เร็วเข้า!”

“กิลซเว เจ้าออกไปก่อน”

“พี่ชาย พี่ต้องออกมาให้ได้นะ เข้าใจไหม”

กิลซเวผู้อ่านสถานการณ์ไม่เป็น กิลซเวผู้ไร้ซึ่งสัญชาตญาณในการคาดเดาเรื่องต่างๆ แม้แต่กิลซเวที่ดื่มถึงเพียงนั้นยังรู้สึกได้ถึงบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากล เด็กหนุ่มค่อยๆ แทรกกายผ่านรูที่ประตูออกไปด้านนอก ครั้นเห็นเช่นนั้น คิมอีซานก็สะบัดตัวออกจากเงื้อมมือของมยองฮาแล้วตะเบ็งเสียงไล่

“ออกไปเมื่อไหร่ เจ้าได้เจอดีแน่!”

กิลชเวที่ก้าวออกไปด้านนอกและกำลังปิดฝุนอกจากเนื้อตัวหันไป ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่คิมอีซานที่จนปานนี้ก็ยิ่งแยกแยะที่สูงที่ต่ำไม่เป็น เขายกฝ่าเท้าขึ้นยันศีรษะของคิมอีซานที่พยายามแทรกตัวออกมาเต็มแรง ก่อนตะโกนเรียกเกยซุนโดยไม่สนใจว่าคิมอีซานจะร้องโอดโอยและกลิ้งหลุน ๆ กลับเข้าไปด้านใน

“เกยซุน! ไปเรียกคนมาช่วยเร็ว! ด่วนเลย!”

“มยองฮา! แล้วมยองฮาเล่า!”

“ข้าจะพาเขาออกมาเอง เจ้าไปเถิด”

เกยซุนแพ้วัน น้ำตาจึงพากันไหลพรากและไอสำลักออกมาไม่หยุด ขึ้นอยู่ต่อไปต้องตายแน่ ๆ ดังนั้นนางจึงตกปากรับคำแล้วตีลังกากลางอากาศ เพื่อกลายเป็นสุนัขจิ้งจอก ก่อนจะกระโจนแผลิ่วออกไปอีกครั้ง

“พี่ ออกมาได้แล้ว!”

มยองฮาส่งยิ้มให้กิลชเวผ่านรูที่ประตูพลางตะโกนบอก

“กิลชเว ฝากดูแลน้องข้าด้วย!”

“หา?”

เสียงเอี้ยดอี๊ดซึ่งฟังดูคล้ายกับเสียงกริตร้องดังขึ้น มันคือเสียงของไม้ที่กำลังจะหักโค่นลงมา เสียงของบ้านซึ่งถูกเผาไหม้ลุกลามจากล่างขึ้นบน จนไม่อาจคงสภาพไว้ได้อีกต่อไป และเริ่มถล่มลงจากตรงกลาง คานหลังคาทรงสูงซึ่งสร้างไว้เพื่ออวดศักดิ์ดาส่งเสียงครืนและเอนไปด้านข้าง กิลชเวร้องเหวอแล้วรีบวิ่งไปทางสันเขา

เงาของคานหลังคาทอดยาวลงมา คิมอีซานล้มกลิ้งไปกับพื้น คลานสี่ขาเพื่อหนีตาย แม้กระทั่งคนหยิ่งทะนงในศักดิ์ศรีความเป็นชนชั้นสูงเช่นเขาก็ยังลืมนึกเรื่องเกียรติยศไปเสียสนิท

ตรงข้ามกับคิมอีซานที่กำลังดิ้นรนเอาชีวิตรอด มยองฮากลับยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นขณะคิดขึ้นมาแวบหนึ่ง เพราะได้พบองค์ชาย ชีวิตนี้ก็ถือว่าไม่เลวร้ายนักแล้วละ

“ไม่นะ!”

คนอื่นอาจได้ยินเพียงเสียงร้องของสุนัข แต่แท้จริงแล้วมันเป็นเสียงร้องให้คร่ำครวญ กะเขว็นที่วิ่งออกไปน้ำตาไหลพรากเพราะเสียงถล่มที่ดังแว่วมาจากที่ไกลๆ

“โฮ!”

เช่นเดียวกับกิลชเวที่ร่ำให้ออกมาจนสุดเสียง

กลุ่มควันฟุ้งตลบลอยขึ้นสู่ฟากฟ้าดังหมุ่เมฆ เขามั่นใจว่ามยองฮาจะต้องถูกบ้านถล่มทับตายแล้วเป็นแน่ คิดเป็นอื่นไม่ได้แล้วจริงๆ กิลชเวโน้มกายไปด้านหน้า เอามือทูปพื้นพลางร้องให้พุ่มพ่ายอยู่เช่นนั้น

มยองฮาเองก็มั่นใจว่าตนเองจะต้องถูกทับตาย

หากลมตาคืน ภาพตรงหน้าจะเป็นสวรรค์หรือนรกกันนะ แต่ดูจากที่ไม่มีความเจ็บปวดเลยก็น่าจะเป็นสวรรค์กระมัง

มยองฮาค่อยๆ ปรีดาขึ้นด้วยความระมัดระวัง จากนั้นอาการไอโหลกอย่างบ้าคลั่งก็พุ่งเข้าจู่โจม

ไอรื

เด็กหนุ่มพลิกตัวขณะไอจนเจ็บหน้าอก สายตาสอดส่ายไปรอบกาย

ทัศนียภาพตรงหน้าดูราวกับขุมนรก เขามองเห็นแขนมนุษย์ที่คาดว่าถูกซากปรักหักพังของหลังคาถล่มลงมาทับ มันคือแขนของคิมอีซาน เศษซากอาคารอยู่ใกล้ตัวเขาเพียงไม่กี่คืบ คานหลังคาทรุดตัวลงในระยะห่างจากมยองฮาแค่หนึ่งช่วงแขนเท่านั้น คล้ายกับมันละเวนเขาเอาไว้

ไม่เพียงเท่านั้น เศษซากของหลังคายังถล่มลงมากองอยู่ข้างกำแพงพอดิบพอดี ทำให้เขาใช้มันเป็นฐานเหยียบข้ามไปอีกฟากได้ มยองฮาลุกขึ้นด้วยท่าทางสะโหลสะเหลเหมือนคนไร้สติขณะปีนข้ามกำแพงไป

แต่ก่อนที่จะข้ามไป มยองฮาลังเลอยู่ครู่หนึ่งว่าจะหันหลังกลับดีหรือไม่ แต่แล้วเขาก็ตัดสินใจไม่หันกลับไปในที่ที่สุด

เขาจะไม่นึกเสียดายในความรักที่ไม่อาจครอบครองได้อีกแล้ว และจะไม่วันร่ำขอความรักจากคนที่ต่ำยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉานพรคั้น

มยองฮาถึงสิ่งที่ไม่ควรค่าให้หันหลังกลับไปมองไว้เบื้องหลัง สองเท้า

ก้าวไปข้างหน้าเพื่อชีวิตของตนเอง ถึงแม้จะเป็นชีวิตที่เหลืออีกไม่มากแล้วก็ตาม...เขาปล่อยเอามือกุมท้องโดยไม่รู้ตัว สองมือประคองหน้าท้องก่อนที่จะวางผมอมบางจะกระโดดข้ามกำแพงบิดเบี้ยวคล้ายกับจะพังทลายลงมาได้ทุกเมื่อ

ระหว่างทางไปยังโหลเซามีคูน้ำสายเล็กๆ อยู่ มยองฮาพักล้างหน้าดื่มน้ำที่นั่น แล้วกระโดดกระหอบคลานขึ้นเขาต่อ จนกระทั่งพบกิลชเวที่กำลังร้องไห้ โหยหวนราวกับสัตว์ป่าถึงหฤตว์ล้มทับบนร่างใหญ่โตของเด็กหนุ่ม

กิลชเวสะดุ้งตกใจกับน้ำหนักของสิ่งที่ทับลงมา พอรับไว้ในอ้อมแขน ถึงได้เห็นว่าเป็นร่างของมยองฮาที่นึกว่าไปเยือนปรโลกเสียแล้ว เขารีบเขย่าปลุกเจ้าของร่างผมอมบางให้ได้สติ

“พะ...พี่ ทะ...ทำไมถึง!”

ใช่แล้ว ทำไมไม่ถึงรอดชีวิตมาได้ มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อจนเริ่มสงสัยว่า มีใครสักคนช่วยมยองฮาไว้หรือเปล่า

กิลชเวแบกมยองฮาที่กำลังอึดอัดอย่างไร้แรงขึ้นไปบนภูเขาจนถึงจุดที่กเยซุนซ่อนของฮาเอาไว้

ดูเหมือนเด็กน้อยจะสุดควีนเข้าไปในระหว่างนอนหลับและสลบไป ทั้งเช่นนั้น ครั้นถูกวางลงข้างๆ มยองฮาก็ร้องรำง้อยๆ ของน้องชายเข้ามา กอดแนบอกทันที

กิลชเวนึกว่ามยองฮาจะร้องไห้ ทั้งที่คิดว่าต้องร้องแน่ๆ แต่ใบหน้าที่ยิ่งขึ้นมากลับปราศจากคราบใด ๆ นอกจากเขม่าควันดำ มยองฮาที่ร่างกายอ่อนแอยิ่งกว่าครั้งไหน ๆ จ้องมองกิลชเวด้วยสายตาอันแน่วแน่อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เหมือนเดียวกับตอนที่เขาตัดสินใจสละชีวิตเพื่อตายแทนองค์ชายในสักวันหนึ่ง

“เจ้ากลับไปเสีย”

“พี่ชายไปด้วยกันสิ ต้องไปหาหมอด้วยนะ”

“ข้าจะไม่กลับไป”

“พูดอะไรเช่นนั้น! อย่าพูดบ้าๆ ลี ที่เป็นแบบนี้เพราะไม่สบายใจหรือไม่หิ้ม?”

“ข้าไม่กลับไปแล้ว กิลชเว ข้าจะไม่กลับไปหาองค์ชาย”

โจรขโมยเมล็ดพันธุ์ สัตว์ประหลาด ไอ้ตัวอาถรรพ์

แน่นอนว่าการได้อยู่เคียงข้างองค์ชายทำให้เขามีความสุขมาก แต่ยิ่งอยู่ใกล้องค์ชาย มยองฮากก็ยิ่งกลายเป็นสัตว์ประหลาดมากขึ้นทุกที เป็นเรื่องไม่น่ายินดีในสายตาคนอื่น รังแต่จะทำให้อารมณ์ขุ่นมัว อึดอัดคับข้องใจ เสียเปล่าๆ ลักวันหนึ่งองค์ชายก็คงมองเขาเช่นนั้นไม่ต่างกัน

ถ้อยคำรุนแรงจากปากคิมอีซานและคังจินซาหาใช้สายน้ำที่ไหลผ่านไปเฉยๆ หากแต่สร้างรอยแผลสลักลึกในจิตใจ กลายเป็นฝันร้ายที่ไม่มีวันลืมเลือน

“ข้าจะไม่กลับไป เจ้าไปคนเดียวเถิด”

“แล้วพี่ชายจะไปไหนล่ะ!”

“กลับบ้านเกิด ครอบครัวฝั่งแม่ของซองฮา...”

มยองฮางีบหน้ากับศีรษะของน้องชาย ได้กลิ่นควันไฟจางๆ แทนที่จะเป็นกลิ่นหอมกรุ่นอันเป็นเอกลักษณ์ของเด็กเล็ก

ซองฮา ข้าสังหารพ่อของเจ้าไปแล้ว ครั้นจะอยู่เคียงข้างคนที่ข้ารัก ข้าก็กลายเป็นสิ่งเลวร้ายสำหรับเขา ข้าคือตัวอัปมงคลที่เป็นภัยต่อผู้อื่น

ดังนั้นข้าจึงไม่ต้องการให้ใครมาเฝ้าดูแลหลุมศพของข้า เพราะข้าอยากจะตายและถูกฝังแต่เพียงลำพัง

“กลับไป แล้วบอกว่าข้าตายแล้ว”

มยองฮาเอ่ยอย่างเฉยเมยขณะแบกของฮาลูกขึ้น ไม่สิ ต้องบอกว่าพยายามหลีกเลี่ยงมากกว่า เพราะเพียงแวบเดียว ร่างกายของเขาก็เอียงวูบไม่ต่างจากหลังคาเรือนที่พังทลายลงมา

เขาพยายามจับลำตัวของต้นไม้เพื่อประคองตัว แต่จู่ๆ น้ำหนักบนไหล่กลับหายไป นั่นเพราะกิลชเวแย่งร่างเด็กน้อยบนหลังมยองฮาไปแบกไว้เอง ครั้นเหลือบมองด้านข้างจึงเห็นว่าสันagramของเด็กหนุ่มมีกล้ามเนื้อปูดโปน ทั้งยังทำสีหน้าซึ่งซึ้งจริงจังกว่ปากติ

ครั้นถูกมยองฮามองด้วยสายตาเหม่อลอย กิลชเวก็พ่นคำสบถออกมาอย่างไม่เคยทำ จากนั้นจึงค่อยเริ่มเดินนำหน้า

“ข้าแน่เป็นถึงบ่าวอนาคตไกล ตั้งใจว่าจะแต่งงานหลังจากได้รับบ้าน
สักหลังจากการทุ่มเททำงานในตำแหน่งกึ่งชาย ให้ตายเถอะ หลังจากนั้นก็
ตอบแทนข้างาม ๆ ด้วยเล่า”

“กิลชเว...”

“เฮ้อ! สรุบจะไปทีได้!”

เสียงทวาดถามอย่างเกรี้ยวกราดทำให้มยองฮาตั้งใจจะพูดออกไปว่า
‘ข้าไม่เป็นไร เจ้าไปเถิด’ แต่กลับต้องยกมือปิดปากและไอออกมา กลืนควา
เลือดอันคั้นเคียดลบอบอวล บนฝ่ามือมีคราบเลือดติดออกมาด้วยเล็กน้อย
ขึ้นเป็นชั้นหนึ่งไม่มีปัญญาจะพาของฮาไปส่งครอบครัวฝ่ายมารดาได้ มยองฮา
เซ็ดเลือดกับกางเกงแล้วเปลี่ยนเป็นฝ่ายเดินนำ

สองขาก้าวย่างไปด้านหน้า ก่อนหันหลังกลับไปมองเป็นครั้งสุดท้าย
เขาทอดสายตามองผ่านเปลวเพลิงขนาดมหึมา ในยามที่หนีออกจากที่แห่งนั้น
เขาไม่มีเหตุผลให้ต้องหันกลับไปมอง ทว่าในตอนที่กำลังจะออกเดินทางสู่
พาสยอน เขามีเหตุผลที่วุ่นวายแล้ว

องค์ชายอีซาฮวอน แม้จะเป็นเพียงชั่วเวลาสั้น ๆ แต่ก็เป็นคนสอนให้
มยองฮารู้ว่ามีร่องเท้าที่พอดีกับเท้าของเขาอยู่บนโลก สอนให้มยองฮารู้ว่า
เขาก็เป็นมนุษย์ที่มีคุณค่าในตนเอง

มยองฮานึกถึงร่องเท้าอีกขยที่ทิ้งไว้เบื้องหลัง จากนั้นจึงเริ่มภาวนาด้วย
ใจจริง ขอให้ตัวตนของเขาในจิตใจขององค์ชายเล็กลงจนองค์ชายสามารถ
ยึดได้เมื่อนึกถึง ‘เด็กเมื่อตอนนั้น’ ในสักวัน

กระหม่อมจะไม่ขอร้องให้องค์ชายลิ้มกระหม่อม แต่หากไม่มีกระหม่อม
แล้ว ก็อย่าเจ็บปวดมากนักเลยนะพะย่ะค่ะ ช่วยนี้ก็เสียวว่ากระหม่อมตาย
ไปแล้วทีเถิด

คำอธิษฐานของมยองฮาไม่เปลี่ยนแปลงตั้งแต่ต้นจนจบ

ขอเพียงซาฮวอนไม่เจ็บปวดเท่านั้น

ชาวอนโจมองใบหน้าซูบเซียวอิกโรย ของอิกกซึ่งลุกขึ้นนั่งอย่างยากลำบากด้วยการประคองจากหัวหน้าชั้นที่ ตอนเด็ก ๆ พวกเขาดูคล้ายคลึงกันเสียจนคนเข้าใจว่าเป็นคู่แฝด ทว่ายามนี้กลับดูแตกต่างราวกับเป็นคนต่างสายเลือด บางทีที่ชาวอนคิดเช่นนั้น อาจเป็นเพราะไม่คุ้นเคยกับสภาพของอิกกที่กำลังจะสิ้นลมอยู่ตรงหน้าก็เป็นได้

อิกกกำลังจะตาย และเขายังคงมีชีวิตอยู่

ชีวิตที่ยืดยาวออกไปด้วยการลิตรอนชีวิตของมยองฮา ช่างเป็นชีวิตที่น่าสมเพชยิ่งนัก เวลาทั้งหมดที่เหลืออยู่เป็นเหมือนดั่งโทษทัณฑ์ ถึงแม้จะอยากจบมัน แต่ชาวอนก็ยังต้องมีชีวิตต่อไป เพราะอิกกกำลังจะสิ้นลมลงแล้ว

เขาต่อชีวิตตนเองด้วยชีวิตของมยองฮา และขึ้นสู่จุดสูงสุดด้วยความตายของผู้เป็นพี่ชาย นึกแล้วก็อยากจะก้มศีรษะลงไม่รับรู้สิ่งใดทั้งนั้น แต่ชาวอนก็ยังจำเป็นต้องดูใจพี่ชายเป็นครั้งสุดท้าย

นัยน์ตาหม่นแสง ริมฝีปากแห้งผาก ประกายในตาของอิกกหายไปนานแล้ว หลงเหลือไว้เพียงความสับสนวุ่นวาย หัวหน้าชั้นที่ส่งสายตาให้เขาโดยไร้คำพูดใด

ชาวอนค่อย ๆ โน้มหน้าลงพลงขยับหูไปใกล้ปากของผู้เป็นพี่ เหล่าเสนาบติที่อยู่อิกปากของประตูกำลังกลืนหายใจรอฟังคำพูดสุดท้ายของอิกกเช่นกัน กษัตริย์ไม่มีสิ่งที่เรียกว่าความเป็นส่วนตัวแม้กระทั่งในวาระสุดท้าย

ของชีวิต

ริมฝีปากของเขาสั่นระริก เสียงขาดๆ หายๆ นั้นประกาศให้ทราบอย่างชัดเจนว่า ชาฮวอนคือผู้สืบทอดบัลลังก์คนต่อไป

ชาฮวอนไม่อยากส่งอิกกเป็นครั้งสุดท้ายเช่นนี้เลย เขาอยากฟังคำพูดสุดท้ายของอิกกในฐานะพี่ชาย หาใช่กษัตริย์องค์ก่อน

แต่เจ้าก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ อีชาฮวอน ไมลี ตอนนี้เจ้าคืออีชาฮวอน ที่ต้องเขียนว่า ‘อีฮวอน’ แล้ว

เสียงลมหายใจโรยรินที่ค่อยๆ มอดดับทำให้ชาฮวอนจำต้องหลับตาลง

หัวหน้าชั้นที่ประคองศีรษะของอิกกให้หันไปทางทิศตะวันออก บรรดาชั้นที่จากฝ่ายในเริ่มจับมือและเท้าของเขาเอาไว้

ทั่วทั้งพระราชวังปกคลุมไปด้วยความเงียบงันจนเหมือนกับความตาย ล่าลิอันอบอุ่นและนุ่มนวลดังเด็กน้อยถูกนำมาจ่อเหนือปากและจมูกเพื่อตรวจสอบลมหายใจ ผลลัพธ์ที่ได้คือล่าลิไม่ขยับเขยื้อนสักนิดเดียว

ชั้นที่ทุกคนยอบกายลงหมอบและเริ่มส่งเสียงร้องคร่ำครวญ ชาฮวอนเองก็ค่อยๆ ก้มหน้าลงเช่นกัน เมื่อดวงตาที่แดงก่ำไปด้วยเส้นเลือดเนื่องจากนอนไม่หลับมาตลอดปิดลง ทั้งลูกตาก็รู้สึกแสบร้อนราวกับกำลังลุกไหม้

มยองฮา ข้ายังไม่ยอมรับการตายของเจ้า เจ้าทำให้ข้าโศกเศร้ากับการตายของพี่ชายไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นจงกลับมาเสียเถิด

“ฝ่าบาท โปรดเสด็จกลับมาเถิด! ฝ่าบาท โปรดเสด็จกลับมาเถิด! ฝ่าบาท โปรดเสด็จกลับมาเถิด!”¹

ต่อให้โบกมือผ้าและส่งเสียงเรียกสามครั้ง ผู้วายชนม์ก็ไม่หวนย้อนกลับมา ชุดมังกรของอิกกกลอยละลือขึ้นสู่ฟากฟ้า บัดนี้กษัตริย์ได้สวรรคต

¹ ประเพณีเรียกดวงวิญญาณของพระราชและพระมเหสีในสมัยโชซอน ด้วยความเชื่อว่าวิญญาณของผู้ล่วงลับจะออกจากร่างมุ่งสู่ทางทิศเหนือ จึงต้องทำการเรียกกลับมาก่อนจะเดินทางออกไปไกล โดยให้ชั้นที่ขึ้นไปบนหลังคาตึกหน้าที่ทำนาค้าย หันหน้าไปทางทิศเหนือและนำชุดประจำตำแหน่งมาโบกสะบัดพร้อมเอ่ยเรียกให้กลับมาทั้งหมดสามครั้ง จากนั้นจึงนำชุดมาคลุมบนร่างของผู้ล่วงลับ หากไม่มีการคืนชีพภายในห้าวัน จะถือว่าได้จากไปแล้วจริงๆ จึงจะนำร่างไปทำพิธีและให้องค์รัชทายาทครองบัลลังก์ต่อไปโดยชอบธรรม

แล้วอย่างเป็นทางการ ส่วนน้องชายอย่างเขายังคงมีชีวิตอยู่

หลังจากได้รับตำแหน่งรัชทายาทและอาศัยอยู่ในตำหนักรัชทายาทได้ไม่ถึงครึ่งปี ชาฮวอนก็มีอันได้ย้ายที่อยู่อีกครั้ง หากเหตุผลที่ทำให้ онไม่กลับเป็นไปตามคำอ้างว่า เพราะเปลี่ยนสถานที่นอนจึงไม่คุ้นชินก็คงจะดีไม่น้อย เสียก็แต่เหตุผลแท้จริงไม่ใช่เรื่องนั้น

เขากลับไปตำหนักรัชทายาท ถอดเสื้อผ้าอาภรณ์และหมวกออก สวมชุดไวท์ทุกซ์ซึ่งทำจากผ้าป่านหยาบๆ พร้อมปล่อยम्म ชุดไวท์ทุกซ์นี้ส่วนหน้าอกตัดเย็บให้หนาเป็นพิเศษสำหรับรองรับน้ำตา บนหลังสอดแผ่นกระดานไว้ไหล่ตัดเย็บให้ยกสูง เพื่อแสดงถึงสัญญาที่กำลังแบกความเศร้าโศกเอาไว้ และต้องไม่กินอะไรนับจากนี้ไปอีกสามวัน

แค่นั้นไม่ถือว่าลำบากอะไรเลย เพียงแต่ชาฮวอนรู้สึกว่ ชุดไวท์ทุกซ์นี้เป็นชุดที่ใส่เพื่อทั้งอึกและมยองฮา จึงอยากจะถอดออกก็เท่านั้น หรืออันที่จริงต้องสวมชุดไวท์ทุกซ์ทับอีกชั้นถึงจะรู้สึกดีขึ้นกันนะ

ข้าราชการต่างตระเตรียมพระราชพิธีศพสืบเนื่องมาจากการสิ้นพระชนม์ของกษัตริย์

ประตูใหญ่ทั้งสี่ทิศถูกปิดลงอย่างช้าๆ หากมีการเปิดก็จะเปิดแค่เพียงครู่เดียว และอนุญาตให้คนผ่านเข้าออกได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น จะต้องไม่มีการค้าขายในตลาด ดมหรสพและพิธีแต่งงานเป็นเวลาห้าวัน ทั้งยังงดการรับประทานเนื้อสัตว์อีกด้วย

ท่ามกลางบรรยากาศเศร้าสลด แผงไว้ด้วยความไม่พอใจและความขุ่นเคืองของใครบางคน

มหาเสนาบดีฝ่ายขวาเซอกริมคล้ายหลับหูหลับตาไม่รับรู้สิ่งใด เสนาบดีฝ่ายกลาโหมไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ ให้รับรู้ดังเช่นปกติ เช่นเดียวกับโจยักฮยอนที่ยังคงนั่งเงียบ ทั้งที่แสร้งทำเป็นโศกาดูร แต่พวกเขาทั้งสามรู้ว่า มีข่าวลือแพร่สะพัดไปทั่วในหมู่บัณฑิต

ชาฮวอนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัชทายาทยังไม่ทันถึงครึ่งปี อึกก็จากโลกนี้ไปเสียแล้ว น้องฆ่าฟี ขำรับใช้วงยาพิษกษัตริย์ เรื่องทำนองนี้

กำลังลือกันให้หนาหู

มีน้อยคนนักที่รู้ว่าอีกกร่างกายอ่อนแอมาตั้งแต่สมัยเป็นองค์ชายรัชทายาท และป่วยหนักเข้าขั้นวิกฤตจนต้องประคองอาการมาจนถึงเดี๋ยวนี้ ดังนั้นต่อให้เขาจะอยู่ได้อีกสักหนึ่งปี ขวาลื่อน่าซังพวกนั้นก็ยังคงแพร่กระจายออกไปอยู่ดี หากแต่ระยะเวลาครึ่งปีกับหนึ่งปีนั้นแตกต่างกันมาก เพราะมันช่วยให้ข่าวลือยังมีน้ำหนักน่าเชื่อถือมากขึ้นไปอีก

ชเวซองริมนูรู้ว่าข่าวลือพวกนี้มีจุดเริ่มต้นจากพวกบัณฑิตที่เดินทางมาจากบ้านเกิดของโจยกษยอน ถึงกระนั้น การจะออกหน้าปกป้องชาวซอนในตอนนั้นก็ถือเป็นเรื่องยาก เพราะพิธีห่อร่างและบรรจุลงในหีบพระศพยังไม่ได้จัดขึ้นเสียด้วยซ้ำ การกวนตะกอนให้น้ำขุ่นและตีโพยตีพายกับข่าวลืออาจยังเป็นการเปิดช่องโหว่ให้คนโง่โง่เสียมากกว่า

แม้จะไม่รู้ความจริง แต่ถ้าใครได้เห็นชาวซอนในตอนนั้น ย่อมไม่กล้าด่วนสรุปไปก่อนอย่างแน่นอน ไม่มีใครในวังหลวงแห่งนี้กล้ามองดวงตาแดงก่ำราวกับจะมีโลหิตหลั่งออกมาแทนน้ำตาและใบหน้าซุบเซียวที่แผ่บรรยากาศน่าสะพรึง แล้วกล้าถามออกไปตังๆ ว่า ‘ไม่ทราบฝ่าบาททางยาพิษกษัตริย์องค์ก่อนหรือไม่’ แน่หนอนว่าเขาเป็นกษัตริย์ แต่ก็ก็เป็นคนที่เพิ่งสูญเสียคนในครอบครัวไปด้วยในเวลาเดียวกัน ดังนั้นต่อให้ไม่ถูกประณามอย่างรุนแรงก็หายใจได้ลำบากเต็มกลืนแล้ว

อย่างไรก็ตาม หลังจากผ่านไปสามวันจนกระทั่งพิธีไว้ทุกข์สิ้นสุดลง หากชาวซอนได้ขึ้นสืบทอดบัลลังก์เมื่อใด โจยกษยอนก็จะเริ่มดำเนินแผนการขับไล่ด้วยมติประชาชนอย่างเป็นทางการ ราวกับกวนน้ำให้สกปรกจากข้างในโดยไม่หยุดพัก จนกว่าน้ำจะขุ่นขึ้นเป็นดินโคลนในที่สุด...

ชาวซอนนั่งคุกเข่าอยู่ในตำหนักรัชทายาทพลางจ้องมองไปที่จุดจุดเดียวในเมื่อดื่มสุราไม่ได้ ตอนนั้นก็แค่ต้องอดทนต่อความเจ็บปวดนี้ด้วยสติครบถ้วนทุกประการเท่านั้น ซึ่งการเดินเท้าเปล่าบนถนนที่สร้างขึ้นจากเข็มนั้นยังจะง่ายดายเสียกว่า

สิ่งที่เขาจ้องมองคือรองเท้าอีกยี่ห้อใหม่เตรียมไปว่าครึ่งจนกลายเป็น

สีตามะเมื่อม หากสัมผัสก็กลัวว่าจะແຫລກສລາຍ จึงได้แต่ปูผ้าไหมรองไว้ด้านล่าง แล้ววางไว้บนตู้เก็บของโดยไม่แตะต้อง ซาฮวอนมองรองเท้าข้างนั้น ทุกครั้งที่มีความว่างในทุก ๆ วัน

คนที่เริ่มต้นกำเนิดอาถรรพ์ตายไปแล้ว เขาก็ควรเป็นอิสระเสียที แต่กลับรู้สึกราวกับมีห้วงคลั่งคอมมากกว่าเดิม ซาฮวอนจึงมองรองเท้าอีกสยโดยไม่กะพริบตาอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะคลานเข้าเข้าไปใกล้ๆ

วันนี้ ข้าขอจับแคว้นนี้ได้หรือไม่

ฝ่ามือยื่นออกไปในอากาศหลายครั้ง หลังจากสองจิตสองใจอยู่เช่นนั้น ในที่สุดเขาก็สัมผัสมันจนได้ แต่สิ่งที่ทำมีเพียงลูบไล้ตรงส่วนปลายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

กลัวเหลือเกิน ว่ากันว่าความเจ็บปวดจากการถูกไฟคลอกนั้นเลวร้ายยิ่งกว่าความเจ็บปวดใดๆ บนโลกนี้ ดังนั้นเขาจึงเชื่อว่ามยองฮายังมีชีวิตอยู่ มีแต่ต้องเชื่อ เพราะถ้าไม่ทำเช่นนั้น ชีวิตก็จะโหดร้ายทารุณกับเด็กคนนั้นจนเกินไป

เหตุผลที่ทำให้เขายังมีชีวิตอยู่ต่อก็เพื่อลงทัณฑ์โจยักฮยอน เพื่ออีกที่ทุกข์ทรมานเพราะโจยักฮยอนมาตลอดทั้งชีวิตกระทั่งจากโลกไปก่อนวัยอันควร และเพื่อมยองฮาที่ถูกบิดาใช้เป็นเครื่องมือเพราะโจยักฮยอน

ซาฮวอนไม่มีทางปล่อยโจยักฮยอนไปง่ายๆ แน่ เขาซ้อมเตรียมพร้อมเพื่อการนี้มาเป็นเวลานาน ถึงแม้หลังจากเข้าวังหลวงจะต้องระวังตัวทุกอย่างก้าว แต่ก็เชื่อว่าจะยอมศิโรราบอยู่เฉยๆ

ซาฮวอนชักมือที่สัมผัสรองเท้าอีกสยเพียงแผ่วเบากลับที่เดิม *เจ้าเลือกจากไปโดยไม่สวมรองเท้าเชียวหรือ* แค่อคิดเช่นนั้นก็ทำเอาแทบสติแตกแล้ว

อันที่จริงซาฮวอนออกไปนอกวังทุกคืนเพื่อตามหามยองฮา แต่เนื่องจากใช้เวลาได้ไม่มากนัก ส่วนใหญ่หน้าที่นี้จึงตกไปอยู่กับยองอุกเสียมากกว่า ผังอดีตราชวงศ์ยังคงไม่มั่นใจกับเบาะแสร่องรอยของมยองฮา ทว่าเจตนาารมณ์ของนายเหนือหัวแน่วแน่ไม่สั่นคลอน

สองวันหลังจากคืนที่เกิดเหตุเพลิงไหม้บริเวณประตูทิศเหนือ มีคนออกมาบอกว่าพบเห็นเงาของคนสองคนหลบหนีจากบ้านหลังคามุงกระเบื้อง

ซึ่งไฟไหม้อยู่ในตอนนั้น เป็นสามัญชนสองคนที่กำลังแอบลอบพบกันอย่างลับ ๆ

ครั้นได้ฟังคำบอกเล่าจากพยานผู้พบเห็นว่าเป็นเงาตะคุ่ม ๆ ที่แยกได้แค่คนหนึ่งตัวใหญ่ ส่วนอีกคนตัวเล็ก ชาฮวอนก็เลิกล้มความคิดที่จะตายในบัดดล ยิ่งไปกว่านั้น เรื่องที่ยังไม่รู้ว่ากิลชเวซึ่งหายตัวไปพร้อมกับมยองฮาเป็นตายร้ายดีอย่างไรบ้าง ก็ทำให้ชาฮวอนยิ่งปักใจเชื่อ

แน่นอนว่ามันอาจเป็นภาพที่กิลชเวกำลังหนีไปกับใครสักคนโดยที่มยองฮาตายไปแล้วก็ได้ แต่ยงอูกไม่เชื่อว่ากิลชเวจะทรยศหักหลัง จึงพยายามออกตามหาเบาะแสของเด็กหนุ่มด้วยจิตใจอันสับสน

เหตุใดกิลชเวถึงยังไม่กลับมาเสียทีนะ เขาหายไปกับมยองฮาจริง ๆ หรือเปล่า เกรงเล็ก ๆ ที่ว่าจะใช่มยองฮาหรือไม่

ในยามนี้ทุกคนที่พอจะตอบคำถามได้ล้วนหายสาบสูญไปหมดแล้ว เบาะแสของพวกเขาช่างเลื่อนรางเหลือเกิน ด้วยเหตุนี้ยงอูกจึงต้องออกค้นหาอย่างไร้จุดหมาย ไม่ต่างจากการคลำหาทางในคำคืนอันมืดมิด

บรรดาคนที่หมอผีจางส่งออกไปล้วนยังไม่กลับมา ส่วนเจ้าตัวถูกกักขังอยู่ในอดีตตำหนักองค์ชายภายใต้การเฝ้าระวังอย่างแน่นหนา เกยฮุนมักร้องให้อยู่บ่อยครั้ง ส่วนหมอผีจางมักกับกรรมคาถาด้วยถ้อยคำที่ฟังไม่ได้ศัพท์ และตัวลั่นทิมดังคนเสียสติในยามคำคืน ก่อนจะหลับเป็นตายในยามกลางวัน

แม้ไอซังกงจะหวนคีนสู่วังหลวง แต่ก็ไม่ว่าจะเรียกว่าเป็นการกลับมาอย่างภาคภูมิใจได้ เพราะชาฮวอนเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิงหลังจากเหตุการณ์ในคำคืนนั้น นางรู้สึกผิดที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ทั้งยังเจ็บปวดที่ต้องทนดูอยู่ข้าง ๆ แม้ภายนอกจะสร้างทำเป็นเข้มแข็ง แต่แท้จริงแล้วภายในของนางกลับไหม้เกรียมเป็นสีดำ ผิดกับที่ใคร ๆ พูตกันว่าหากเป็นเรื่องของชาฮวอน นางจะเย็นชาไม่มีกระทั่งเลือดและน้ำตา

ใครเล่าจะคาดคิดว่า แค่คนเฝ้าสุสานคนเดียวจะทำให้ชีวิตพวกเขาเปลี่ยนไปได้มากถึงเพียงนี้

Fever 3

열병

Lilac

โน้ตเครื่องบรรณารักษ์ บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

열병

FEVER

Copyright © Sojogeum, 2022

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Daewon C.I. Inc., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with Daewon C.I. Inc. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พร.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7872-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มณีสมนต์ • บรรณาธิการ หนึ่งธิดา กังวาลณิธิพงศ์, ชมขวัญ ทั้งสุขบุตร

บรรณาธิการต้นฉบับ กอบพร ถิระเจริญสกุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิน

ศิลปกรรมปก ญาณิกา อ้อยยิ่ง • ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์

พิสูจน์อักษร ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว, รจนา เทียนแดง

ถึงแม้มัยของฮาจะหายไปในกองเพลิง
ชาวอนก็ยังเชื่อมั่นว่าคนรักของเขายังมีชีวิตอยู่
เพราะความเชื่อนี้เป็นเพียงสิ่งเดียวที่ทำให้เขายังใช้ชีวิตต่อไปได้
ปฏิบัติการตามหาตัวมัยของฮาอย่างลับ ๆ จึงเริ่มขึ้น
พร้อมการออกไล่เพื่อสะสางความแค้นในยามค่ำคืน
ใครเล่าจะคาดคิดว่าแม้ไร้ซึ่งคำสาปแล้ว
ชาวอนจะยังโหดเหี้ยม ทั้งยังเป็นตังปีศาจที่ดุร้ายยิ่งกว่า
ผิงใจยิ่งกว่า และยึดติดมัยของฮายิ่งกว่าเดิมหลายเท่าตัว
ดูเหมือนว่าตราบไถ่ที่ยังไม่พบมัยของฮา
ชาวอนจะไม่มีวันอยู่อย่างสงบได้เลย

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-7776-7

9 786161 877767

20+

Humiliation, Emotional Abuse,
Torture, Violence, etc.

365 บาท